Dünyayı Dolduran Kiraz

Şükrü Karaca

ÖTÜKEN

ŞÜKRÜ KARACA (1956 - 5 Ocak 2014); 1956 yılında Tokat-Reşadiye'ye bağlı Kabalı köyünde dünyaya geldi. 9 yaşındayken babasını kaybetti. Köy ilkokulundan sonra Reşadiye Ortaokulu ve Tokat Öğretmen Okulu'nda yatılı okudu. 6 yıl çeşitli köylerde ilkokul öğretmenliği yapan Karaca, bu arada Ankara Hukuk Fakültesi'ni kazandı ve mezuniyetten sonra stajını Kayseri'de yaptı ve bir 6 yıl da serbest avukat olarak çalıştı. Türkiye Diyanet Vakfı Dış İlişkiler Dairesi ve Dışişleri Bakanlığı'nda görev yaptı. 1996 yılından sonra siyasetle faal olarak ilgilendi. Yazı hayatına şiirle başlayan Karaca'nın *Doğuş-Edebiyat*, *Kültür Sanat*, *Erguvan*, *Dolunay, Gençliğim Eyvallah* dergilerinde şiirleri yayınlandı. İlk baskısı 1989 yılında yapılan *Dünyayı Dolduran Kiraz,* Türkiye Yazarlar Birliği'nce 'yılın romanı' ödülünü alan Şükrü Karaca'nın ilk ve tek romanıdır… 1993 yılında yayınlanan *Ânestü Nârâ* (Ötüken Neşriyat) adlı şiir kitabı da aynı kuruluş tarafından yılın şiir kitabı ödülünü aldı. Kitapta yer alan "Naat" şiiri 1990'da Türkiye Diyanet Vakfı Uluslararası 'Naat' Yarışmasında ikincilik kazanmıştır. Nesrin Karaca ile evlenen Şükrü Karaca'nın Mehmet Emre ve Gamze isminde iki evladı vardır.

Ölümden Önce Ölümden

Bayırın tepesinden bir kuş fırladı. Boynu karaydı, kanatları karaydı; boşlukta lastik gibi sündü, uzadı. Bayırın dibindeki tavuklar karanlık deliklere sindiler. Kuş, az ilerdeki karanlığa karışıp karanlık oldu.

Bayırın tepesinden bir taş koptu. Gümbürtüsüz, toz duman çıkarmadan düştü, dipteki karanlığa karışıp karanlık oldu.

Bayırın dibinde bir kadın namaz kılıyordu. Namazını bitirmiş de dua ediyordu aslında. Aslında kadın mı, erkek mi olduğu da belli değildi. Ama bu kadar uzun duayı kadınlar ederdi. Uzadıkça uzadı dua. Sonra kuşlar aldı çevresini. Omuzlarına, kollarına kondular. Etrafında dönüp durdular. Ardından bir şey ürküttü kuşları. Kuşlarla beraber kadın da ürktü. Karanlığa karışıp karanlık oldular.

Biraz daha aydınlandı ortalık. Bayır, alçalıp bir öküz gövdesi oldu. Sıçrayıp ayağa kalktı öküz. Silkindi, gerindi, bünelek tutmuş gibi ileri atıldı. İlerdeki büyük karanlığa karışıp karanlık oldu.

Ortada bayır da kalmadı, öküz de. Sadece, yerde diz boyu karanlık kaldı.

Yerden birer ikişer başlar yükseldi. Çoğalıp meydanı doldurdular. Meydanda ya bir düğün vardı, ya da cenaze. Adamlar ya gülüp oynuyor, ya saç-baş yolup ağlıyorlardı. İri bir kurbağa durmuş, onlara bakıyordu. Hiç kıpırdamadan bakıyordu. Nerdeyse bir manda kadar vardı. Kurbağa, adamlara kızıyordu. Adamlar geç farkına vardılar bunun. Gelinlerini alıp gittiler. Belki de çarçabuk gömdüler ölülerini.

Bir çocuk ormanda mantar topluyor. Hem topluyor, hem ağlıyor. Dört yanda orman cinleri cirit atıyorlar. Cinlerden korkuyor çocuk. Kimse yardıma gelmiyor, o da mantarlardan vazgeçmiyor bir türlü.

Deminki kurbağa hem çocuğa, hem cinlere bakıyor. Kurbağadan daha çok korkuyor çocuk. Ve işte, kurbağa çocuğu yedi. Üstüyle başıyla sildi, süpürdü. Mantar torbası az öteye savruldu ve cinler, mantarları kapıp kaçtılar. Ormanda bir çocuğu kurbağa yedi. Ama kimse bilmedi kurbağanın çocuğu yediğini.

Bir zaman sessizlik sardı her tarafı. Körpecik fidanı ayakladı keçinin biri. Kurbağaya hiç mi hiç aldırış etmiyordu. Fidanın başını koparıp yedi. Sonra iki ayak üstünde yürüdü keçi. Sakalı neredeyse yeri süpürüyordu.

Keçiden çok bir şeytana benziyordu.

Gözlerini dört açarak hiçbir hareketini kaçırmadan daha bir dikkatle baktı Kepenek. Evet, şeytanın ta kendisi olabilirdi. Ellez Kızı ebesi de öyle dememiş miydi bir seferinde:

- Keçi şeytan ruhludur, koyunsa melek...

Olur mu, olurdu. Keçiden muzır hayvan mı vardı. Sonra ahırdaki keçi sürüsü geçti gözlerinin önünden. Şeytan meytan, hepisini de seviyordu işte. Hem şeytandılar, hem değildiler belki. Ama Ellez Kızı niye öyle söylemişti. Üstelik o, keçileri çok severdi.

"Ellez Kızı şeytanı hiç gördü mü acaba?" diye düşündü. Görmemiş olamazdı. Çünkü o, tam yüz yaşındaydı. Eksiği vardı da fazlası yoktu. Eski devirlerden kalma bir o vardı. Cinlerin, perilerin ve alkarılarının, insanların gözüne daha sık göründükleri devirlerden kalma tek kişiydi Ellez Kızı.

Üstelik saralıydı. Sık sık sarası tutardı. Böyle zamanlarda, kimsenin görmediği birileriyle konuşur, onu önce güldürür, sonra da ağlatırlardı. Ama daha çok ağlatırlardı. Ağlama işi bittikten sonra kendini yerden yere atar, milletin elinden kurtulmaya çalışırdı. Birden fırlar ayağını yere vurarak;

- Haydin, Andız Yaylası'na gidelim, diye bağırırdı.

İşin garibi, o yaylanın neresi olduğunu kimse bilmezdi. En yaşlılar bile, böyle bir yaylayı ne duymuşlar, ne görmüşlerdi.

- Andız Yaylası ha, diye gülüşürlerdi Ellez kızının saralı haline.

Oysa Kepenek, o yaylanın cinlerin, perilerin yaylası olduğunu biliyordu. Çok güzel bir yerdi mutlaka. Otların adam boyunu aştığı, kınalı kuzuların meleştiği, çeşme başlarında, peri kızlarının birbirlerine su serperek oynaşıp çimdikleri bir yaylaydı. Ellez Kızı ebe, orayı adım adım gezmişti ve taşını toprağını tanıyordu.

Bütün bunları aklından geçirdikten sonra, şeytanın keçiye benzediğine iyiden iyiye inandı. Sonraki yıllarda birtakım resimli kitaplar okuyacak, orada şeytanın, keçiye benzer çizildiğini görüp; "vay anasını!" diyecekti.

Ocağın alevi bir parlayıp bir sönüyordu. Duvarın tam ortasında oyunlar eden şeytan, gözünü korkuttu Kepenek'in. Hani, anne tavuk tüylerini kabartır, bütün civcivler, onu, on beşi birden kanatların altında kaybolurlar ya... Tıpkı onlar gibi kayboldu yorganın altında. Biraz ısındı ve

tıpkı onlar gibi çıkardı başını kanatların arasından. Onlar gibi sağına soluna bakındı. Korkusu biraz geçmişti ama duvarda oynaşan gölgelerden hep kaçırdı gözlerini.

Döndü, yanında uyuyan kardeşine ve annesine baktı. Ne rüya görüyorlardı acaba? Büyüklerin rüyası da küçüklerinkine benzer miydi? Ateş hâlâ bir yanıp bir sönüyordu. Bütün yaramazlığı üzerindeydi ışığın. İçerdekilerin yüzleriyle oynaşıp duruyor, rahatsız etmekten çekiniyor ama yine de muzipliği bırakmıyordu. Evdekiler, bu adamakıllı değişmiş yüzlerinin gerisine saklanmış kendi hallerinde uyuyorlardı. Şimdi, belki koşuyor, belki kavga ediyor, belki de bir uçurumdan aşağı hiç durmadan düşüyorlardı. Kendi rüyaları geldi aklına. Kanatlanıp uçtuğu rüyalarını hatırladı.

- Günahlarından arınıyorsun, derdi annesi.

Çocukların günahları, çocuk olduklarından sık sık affedilirdi. Hangi günahları işlediğini tam bilmiyordu ama herhalde çok günahı vardı. Bazı günler sofrada "besmele"yi unuttuğu, ara sıra çocuklarla küfürleştiği, bazen de elâlemin bahçesinden meyve çaldığı oluyordu. Ama böyle günahlarının sık sık affedilmesi çok güzel bir şeydi. Şimdi ölse mutlaka cennete giderdi. Bir gün, arkadaşlarıyla bu işi konuşurken;

- Keşke şimdi ölsek, demişlerdi.

Ocağın iki adım berisinde iskemle derin bir uykuya dalmıştı. Akşama kadar bir o yana, bir bu yana itilmiş, gelen oturmuş, giden oturmuştu. Kim bilir, belki de uykusunun arasında kemikleri sızlıyordu. Dilli olsa, sabaha kadar inler dururdu.

Süpürgenin yeri kapının ardıydı. Her yanı siler süpürür, gider oraya duvara yaslanırdı. Boynunu bükmüş, uyukluyordu. Ağzı var, dili yoktu süpürgenin. O her zaman taze bir gelindi. Etekleri yere değen bir sarı gelindi süpürge.

Bu yüzden başköşeye geçtiğini kimse görmemişti şimdiye kadar.

Ateşin hemen kenarındaki ibrik, bir yandan düşünüyor, bir yandan ısınıyordu. Kim kaç kere abdest aldı, kim kaç sevap kazandı, ibrik hepsini bilirdi. Abdest dualarını da bilirdi ibrik. O bilmeyecek de kim bilecekti? Sabahın kör ünde, herkesten evvel uyandırırdı. Sıcak suyu hazır etmesi lazımdı. Bu yüzden çok az uyurdu ibrik. Hep ateşe bindirildiğinden, kapkara is bağlamıştı dışı. İçi her şeyden temizdi ama bunu kimse bilmezdi. O kadar dardı ki ibriğin ağzı...

Arada bir doldurmayı unutmasalar, ibriğin hiç derdi olmayacaktı. Çünkü şeytan, ocakbaşında gece yarısı boş bulduğu ibriğin içine işerdi. Bu da çok kötü bir şeydi ibrik için. Kırk yıl yusalar, şeytanın pisliği temizlenmezdi. İçi doluysa, bu sefer de melekler sabaha kadar abdest alırlardı. Melek eli değen ibrik, kendini cennetlik sayardı. Bir evde meleklerin abdest alması ne demek, bunu en iyi ibrik bilirdi. Sabaha kadar evi kaç melek ziyaret etti, ibrik hepisini bilirdi.

Nihayet ateş söndü. Sönerken "pısss" diye bir ses çıkardı. Deminden beri, gözlerinin önünde çan çekişmiş, sonunda sokranarak ölüvermişti.

Gözleriyle her şeyi görmeye çalışmış, aklından bir sürü şey geçirmişti ama bu arada uykusu da kaçmıştı Kepenek'in. Amma da uzundu kış geceleri, niyeyse... Ateş sönünce odanın içindekiler de seçilemez oldu. Ayışığı da yoktu üstelik. Kepenek öylece kalakaldı. Derken, bir konuşma duyduğunu sandı. Varla yok arası bir konuşma. Kimsenin duyması istenmeyen, kısık, hafif mi hafif. İyice kulak kabarttı ama anlaşılır bir ses değildi. Hep öyle korkak, aynı tonda;

- Fısır fısır, fısır fısır...

Ardından gezinmeler başladı odada. Birileri, karanlıkta sağa sola gidip geliyorlardı sanki. Daha, daha açtı gözlerini. Gözleri karanlıktan yandı, sulandı ama yine de bir şey göremedi. İçine yeniden bir korku düştü. Odada gezinenlere belli etmeden, yorganın altına biraz daha kaydı. Fareler olabilir miydi acaba? Hayır olamazdı. Ocakbaşında kediyi görmüştü. Alevlerin sönerken çıkardığı "pısss" sesine, gözlerini açmadan, kulağının sadece birini kabartmıştı kedi. Sesler hiç durmadan devam ediyordu;

- Fısır fısır, fısır fısır...

Onun uyanık olduğunu bilseler, herhalde böyle ses çıkarmazlar, uyumasını beklerlerdi. Uyumadığını anlasalar kızarlar mıydı acaba? Ama işte, gezinmekten başka yaptıkları bir şey yoktu. "Bir uyusam" diye geçirdi içinden.

- Cırrıt! diye bir ses çıktı köşe taşının arkasından.

Korkak, ürkek bir sesti. Hırsızlama atılmıştı karanlığa. Sanki odadaki gezinmelerden rahatsız olmuş, sanki bu sesle birlikte gezinmeler de birden durmuştu. Bir çekirge sesiydi bu. Evde çekirgeden bol bir şey yoktu. En fazla, köşe taşının arka yüzüyle duvar arasındaydılar. Sıcağın tadını en iyi onlar çıkarırlardı. Korkmazdı onlardan Kepenek. Zaten kimseye de bir zararları dokunmazdı. Yüzlerini pek gördüğü yoktu ya, yabancı sayılmazdı çekirgeler. Deminki korkusundan sonra, bu tanıdık sesi ilk defa sevdi. Artık kimseyi uyandırmaya gerek kalmamıştı. Odada gezinenler, çıktıkları deliğe kaynayıp gittiler. Durdu, bekledi. Çekirge de bekledi. Korkusunun geçmesini bekledi belki. Sesine kimin, hangi çekirgenin cevap vereceğini bekledi. Derken, öncekinden biraz daha cesur bir ses. Tam karşı köşeden gelmişti;

- Cırrıt!

Birinci çekirge, çok kısa bir beklemeden sonra, bu sefer daha rahat seslendi köşesinden;

- Cırrıt cırrıt!

İki tane cırrıtla da öteki karşılık verdi anında. Onlara başkaları da katıldı ve şenlik başladı. Çekirgeler coşmuştu. Artık bu derneği sabaha kadar sürdürecek, horozlar ötmeden az önce susacaklardı.

Dışardaki ayaz, köyün soluğunu kesmiş gibiydi. Gözleri ağırlaşıyordu Kepenek'in. Çekirgelerin ötüşü, kaçan uykusunu geri getirmişti. Bir köpek havlamaya başladı. Kesik kesik, tüfek atılmış gibi havlıyordu. Sesinden tanımıştı onu. Nasıl tanımazdı; köyün en hatırı sayılır köpeğiydi. O havladığına göre mühim bir şey olmalıydı. Vara yoğa havlamazdı çünkü.

Ses gitgide daha derinlerden gelmeye başladı. İnsanın içini eriten bir eziklik vardı bu seste. Kimsenin ona aldırdığı yoktu. Köpek de buna içerliyordu herhalde. Her yanı gibi, aklı da gevşemeye başladı Kepenek'in. Dışarısını görecek kadar hafifledi. Puslu, bulanıktı her şey. Köpeğin sesi boğuk boğuktu.

Dümdüz bir yerdeydi. Bir harmandı burası, kendi harmanlarıydı. Harman büyümüş büyümüş, dünyayı tutmuştu nerdeyse. Gökte parlayan, güneş mi, ay mı belli değildi. Gökte parlayan bir şey de yoktu aslında. Ortalık ağarmıştı yine de. Daha çok aylı bir geceye benziyordu.

Dağlar tepeler yoktu. Aslında vardı ama sis gibi, duman gibi bir şeydiler. Üflesen dağılacaktılar sanki. Gün vursa tüter giderlerdi.

Yerde diz boyu ekinler vardı. Ağaçlardan buzlar sallanıyordu. Belki de bu yüzden üşüyordu Kepenek. Üstünde sadece gecelik donu vardı.

Hiçbir şeyin gölgesi yoktu. Zaten kendisi gölgeydi her şeyin. Evlerin duldası yoktu. Girilecek bir kapısı da yoktu evlerin. Sadece kendisi orta yerdeydi. Geri kalanlar, var dersen var, yok dersen yoktular. Ama gökyüzündeki o köpek başı vardı!

Nereden dolanıp çıkmışsa çıkmıştı işte. Göğün tam ortasından aşağıya uzanmıştı. Gövdesi maviliğin öbür tarafındaydı. Aşağıya doğru havlıyordu. Bir tüfeğin kayalarda yankılanması gibi yankılanıyordu sesi. Başka kimse yoktu aşağıda. Köpek, onun gözlerinin içine bakıyordu. Durduğu yerden, hayvanın açılıp kapanan ağzını, sarkık kırmızı dilini, sivri dişlerini görüyordu. Köpeğin gözleri kanlanmıştı. Tâ buradan onu bile görüyordu Kepenek.

Olduğu yerde dondu kaldı. Çok korkmuştu ya, korkusu köpekten değildi. Köpeğin kendisi de korku içindeydi zaten. Bir şeyler anlatmaya çalışıyordu ama Kepenek bir türlü anlamıyordu. Kafası karıştıkça korkusu da büyüdü. Niye korktuğunu bilememek daha da korkuttu onu. Bir an göğsünün yarıldığını, binlerce kuşun oradan çığlıklar atarak uçup gittiklerini sandı. Hafifledi hafifledi ve yalnızca korkudan ibaret bir yaprak haline geldi.

Sabah uyandığında hâlâ göğsü daralıyordu. Akşama kadar, hep o köpeğin acıklı halini düşündü. Birkaç kere, kendini köpeğin yerine koymadan edemedi. Kimseye anlatmadı rüyasını. Anlatılacak bir rüya değildi. Hem bu rüya, göklere saygısızlık ediyordu. Gökyüzünde bir köpek başı düşünülemezdi. Bu büyük bir günah olurdu çünkü. İçi burkuldu ve garip bir suçluluk duygusuyla, gün boyu çok az konuştu, çok az yemek yedi, birkaç kere; "tövbe yarabbi!" dedi.

O rüya kış boyu tekrarlanıp durdu. Derken, başka başka rüyalar da çıktı ortaya. Rüyalarını düşünmekten, başka işe bakamaz oldu ve zaman zaman aklından umudunu kesti.

Yine, alacakaranlık bir yerdeydi. İki görünmez kuvvet ellerine sımsıkı yapışmıştı. Uzayıp giden bir yolun üstündeydi. Sonra ne olduysa oldu, ayaklarının altındaki yol mu geriye çekildi; o mu hızla ileri doğru koşturuldu anlayamadı, kendini inanılmaz bir hızın içinde buldu. Yol, az ileride ikiye ayrılıyordu. Ellerine yapışan kuvvetler aniden ayrı ayrı yönlere saptılar. Korkunç bir hızla yol ayrımına yaklaştığını görüyordu. Dili tutuldu, ağzı kurudu, soluduğu hava dallı budaklı bir şey gibi ciğerlerine takıldı ve boğazını yırttı. Sonra gelip yol ayrımına, bir kayaya çarpar gibi çarptı. Dünyayı dolduran bir çınlama içinde, toz halinde, oracığa yığıldı. İçinden bir düşünce yumağı tüterek çıktı.

Kaç kere başından geçti bu rüya. Hep üşürdü bu rüyadan sonra. Sabahlara kadar bir daha ısınamazdı.

İkide bir ayakkabısız kalışına ne demeliydi. Kendini böyle yalınayak dağda, bayırda, yol ortasında ya da kalabalıklar arasında bulurdu sık sık. Ayakkabısız olduğunun birden farkına varır, elâleme karşı, hepten çıplakmış gibi bir hisse kapılır, ayaklarını sokacak delik arar, bulamazdı. En son ayrıldığı yerden, nasıl olup da çıplak ayakla ayrıldığına şaşar, işin garibi en son ayrıldığı yeri de bir türlü hatırlayamazdı. Börtü böcek, her şey yüzünü ona çevirir, bu büyük ayıp yüzünden, gözleriyle yer bitirirlerdi Kepenek'i. Nereye giderdi ayakkabıları, o neden hatırlayamazdı bunu? Bu durum öylesine bunaltırdı ki, göğüs kafesini çatırdatan bu sıkıntı uyandıktan sonra bile devam eder, ayakkabılarına ne olduğunu bir süre daha ciddi ciddi düşünürdü.

Hepsinden beteri bir yüz vardı ki, onu görmemek için bildiği iki sureyi tekrar tekrar okurdu akşamdan. Havaya çizilmiş bir resim gibiydi. Kupkuruydu ve hiç kimseye benzemiyordu. Dost mu düşman mı anlamak mümkün değildi. Adamın ciğerine işlerdi gözleri. Uzaktan süzülerek gelir, yaklaştıkça büyür ve neredeyse gökyüzünü tamamen kaplayacak bir büyüklüğe ulaştıktan sonra burnunun ucunda dururdu Kepenek'in. İnsan ilk anda, ondan gelebilecek kötülükleri hayal bile edemezdi. Ama o, Kepenek'i bir süre korkuttuktan sonra silinip giderdi. Uyku anında bile, cinlere çarpıldığını sanır, uyansa da bu halin devam edeceği hissine kapılır, çok derinlerde tıkır tıkır çalışan azıcık aklının hiçbir hayrı dokunmazdı Kepenek'e.

Haber Getiren Karga

Akşam yaklaşıyordu. Bayırdan hışımla inen poyraz, her şeyi birbirine katıyor, ağaçlar aşağı doğru eğilerek dallarını saklamaya çalışıyor, yine de çiçeklerinin yolunmasına engel olamıyorlardı. Cevat'ın Kavağı bir ev aşağıdaydı. Köyün en uzun kavağıydı. Karganın biri, kavağın en yüksek yerine yaptığı yuvayı tutturmaya çalışıyordu. Kapının önünde bir müddet karganın poyrazla güreşini seyretti Kepenek. Sonra, elindeki sopayı parmaklıklara vura vura kargayla eğlenmeye başladı;

- Kavak uzun mu uzun "çat çat çat"
İmanı yok poyrazın, "çat çat çat"
Dallar ince mi ince, "çat çat çat"
Karga bacı neylesin, "çat çat çat"
Yuva yere düşünce, "çat çat çat"

Karga erkek mi, dişi mi anlamaya çalışırken annesinin, sessizce arkasından geçerek sergiliğe dolandığını gördü. Aşağıda yemyeşil ekin tarlaları uzanıyordu. Havada ekşi bir papatya kokusu vardı. Önünden "vuvvv" diye bir serçe sürüsü geçti. Şımarık bir kavis çizerek eriklerin çiçekli dal-

ları arasında kayboldular. Çocuk kuşlardı şu serçeler. Hiç büyümeyeceklerdi.

Başı önünde, ne söyleyeceğini bilmeden yaklaştı annesine. Sessizce uzandı kadın ve onu kendine çekti. Entarisinin kıvrımları arasına gömdü yüzünü Kepenek. Ekşi papatya kokusu gelmiyordu artık. Annesinin o çok sevdiği ama nereden geldiğini bilmediği kokusundan başka koku yoktu. Bir süre öylece durdu. Sonra, bir eliyle durmadan saçlarını karıştıran annesinin baktığı tarafa baktı.

Şehre giden yol bir yokuşu zorlukla tırmandıktan sonra, kendi tarlalarının kenarından kayboluyordu. Hemen orada üç beş pelit vardı. Pelitlerin dibindeki mezarlar buradan pek seçilmiyordu. Güneş, yolun bittiği noktaya çenesini dayamış, onlara bakıyordu.

Şehre gidenler, hep o güneşin çenesini dayadığı noktada gözden kaybolurlardı. Belki de bu yüzden adını duyduğu bütün şehirleri o tepenin hemen arkasında sanırdı Kepenek. Oradaki tarlalara, daha ilerdeki koruluğa çok gitmiş, orada şehir mehir olmadığını görmüştü ama yine de, buradan baktıkça şehirleri o tepenin hemen arkasında zannederdi. Yerlerini bile gösterebilirdi şehirlerin. Kadir Ağa'nın tarlasının ardındaydı Tokat. Ankara'ysa, Temirgil'inkinin hizasına düşüyordu. İstanbul az daha ilerdeydi herhalde.

Şehirlerin nasıl olduklarını çok düşünmüştü. Büyük ve ışıklı yerlerdi bir kere. Oranın adamları, tertemiz ve yeni elbiseler giyerlerdi. Bir de dil kırarak konuşurlardı tabii. Anlatılanlara bakılırsa kimse kimseyi pek tanımıyordu ve şehirde insan gayet kolay kaybolabilirdi. Yine de rüyasına bile girmiyordu şehirler.

Babası da kalın sargılar içerisinde, at sırtında sallana sallana o yokuşu tırmanmış, önce atı, sonra kendisi, en son da şapkası görünmez olmuştu. İlk defa gitmiyordu ama bu

gidiş iyi bir gidiş değildi. Bunu herkes gibi Kepenek de biliyordu bilmesine ya, bilmezden geliyordu. Annesiyle ablasının gizli gizli ağlaştıklarını görmüş, daha doğrusu birkaç kere üstlerine gelmişti.

Komşu kadınlar, vara yoğa gönlünü almaya çalışıyor, çocuklar bile oyunda ona ayrıcalık tanıyorlardı. Onun bildiği bir şeyi herkes ondan saklamaya çalışıyordu. İşin aslını bildiğini kimseye söylememişti Kepenek.

Neler yapmamışlardı babası için. İlkin uzak köylerden hocalar getirdiler. Ahiret nasıl kokarsa öyle kokuyordu adamlar. Yüzlerine bakan; "bunlar ölüme adam vermezler" diye düşünürdü. Öte dünyadan bile çekip alırlardı adamı. Zaten ayaklarının birisi o dünyadaydı. Kalemlerini dillerine dokundura dokundura kağıtlara bir şeyler yazdılar. Kimini yedirdiler, kiminin suyunu içirdiler. Kimsenin bilmediği dualar okuyarak birkaç gün, hastanın şiş yerlerini elleriyle sıvazladılar. Sonunda bir gün;

- Allah'tan ümit kesilmez, deyip gittiler.

Onlar gittikten sonra, eski telaş geri geldi ve evin düzeni yeniden altüst oldu. Herkes yeniden, korkuyla yatıp korkuyla kalkmaya başladı.

Bir başka seferinde, bir torba dolusu salyangozu canlı canlı ezmişlerdi. Bir torbanın içine doldurup ezmişlerdi. Ölürken hiç sesleri çıkmadı salyangozların, kanları bile akmadı. Sadece bulanık bir su sızdı bezden. Pelteyi, babasının şiş boğazına sardılar. Bu hastalığa -hastalığın adına dili dönmüyordu- iyi geldiği söylenmişti. Kimin söylediği bilinmiyordu ama birinin kulağına çalınmıştı. İki gün sonra da çıkarıp attılar. Bir kediyi, çöplükte salyangoz ezmesi yerken görmüş, midesi bulanmıştı.

Karaahmet'in Kızı geldi bir gün. Adını bilmiyordu, zaten herkes "Karaahmet'in Kız" dedi ona. Kapı komşularıydı ama aylar sonra onu akıl edebilmişler, o da bir bakmada;

- Yılancık bu, demişti.

Demiş de, herkesi sevindirmişti. Yılancıksa, ondan kolay ne vardı. Ağzında hiç dişi olmayan, yüzü buruş buruş bir kadındı Karaahmet'in Kızı. Kirli torbasından yılancık taşlarını çıkardı. Salyangoz kabuğu şeklinde, beyaz, parlak taşlardı. Küçük bir ceviz büyüklüğündeydiler ve düz taraflarında oyulmuş yılan resimleri vardı. Karaahmet'in Kızı -Efsuncu da diyorlardı- burnu dudaklarına karışa karışa dualar okudu önce. Herkes başına toplanmıştı babasının. Şimdiye kadar neden bunu akıl edemediklerine hayıflanıyor, heyecanla bekliyorlardı. Kalabalıktan, Efsuncu'nun ne yaptığını bir türlü tam göremedi. Hasta onun babasıydı oysa. Söylene söylene dışarı çıkmış, bahçede, her zamanki yerinde kendi kendine oyuna dalmış, sonra da oracıkta uyuyakalmıştı Kepenek. Uyandığında, taşların şişliğe yapıştığını duymuş, herkes gibi o da sevinmişti. Çünkü yılancık taşları yanılmazlardı. Bir yere öyle boşuna yapışmazlar, yapıştıkları yeri de mutlaka iyileştirirlerdi. Herhalde bir bildiği vardı yılancık taşlarının.

Bir haftaya kalmayacak, eskisi gibi olacaktı babası. Keşke yalancı çıkmasaydı yılancık taşları. Karahmet'in Kızı, keşke böyle üzgün terk edip gitmeseydi evi.

Annesiyle içeri geçerlerken, bir karga gelip evin önündeki küçük ceviz ağacına kondu. Kafasını ileri uzata uzata üç kere öttü.

- Gaaak, gaak, gaaak!

Annesi, bu sesle aniden durdu ve dalgın dalgın kargaya baktı. Karga aynı şekilde bir daha...